

Allah'ı anlamak hayatın bir zorunluluğudur

Amerika/Bloomington'dan İng. Eđt. Uzm. Mehmet Ali Akgun: "Sekiz sene Amerika'da yaşıadım, en çok insanların aklını kurcalayan konu masumların eza cefa görmesi, belalara ve musibetlere uğraması. Allah'ın Şefkat sıfatına bunu yakıştıramıyorlar. Ateistler arasında dinden çıkmanın en büyük sebebi bu. Bizim "hâşâ!" demeden ağzımıza alamayacağımız argümanı onlar çok rahatlıkla söylüyorlar; "Böyle şefkatli Allah mı olur??? Nedir bu bütün dünyadaki elem ve cefa???" diyorlar. "Örneđin, Bangladeş'in fakir bir köyündeki hasta kadın 5. çocuğunu doğururken felç geçirmesi ve fakirlikten ve hastalıktan ölen kocası. Bu kadının ve bu ailenin bu kadar kötü şartlarda yaşamasına Allah neden izin veriyor??? Bizim getirdiğimiz antitezler nedir? Bir, imtihan. Diyorlar ki: "Bu kadar şiddetli ve ağır imtihan olur mu??? Şefkatli olan Allah kendi aciz kullarına nasıl olur da bu kadar yüklenir??" İki: Eza ve cefa çekenin Allah'a sabır etmesi halinde öteki dünyada büyük mükafatlar görmesi ve oradaki derecesinin artması. Diyorlar ki: "Burada, rahmete ve mükafata kavuşmak şarta bağlanmış; sabretmek

şartına.” Şartlı şefkat mantıksız geliyor insanlara.. Yani sabretmezse ve isyan ederse ki bu şartlarda isyan etmek çok normal ve ayıplanacak bir şey değil, Allah ona mükafat vermeyecek. O zaman o kadın boşuna cefa çekti. Bu, şefkatle nasıl bağdaşıyor??? Hem de öyle az biraz şefkat değil, tüm kainatı kuşatacak sonsuz bir şefkat.. Dahası, kurtuluşun olabilmesi için Allah’ı tanıması ve inanması da gerekiyor. İslam olmayanların ama Allah’a inanların da Cennete gideceklerini düşünsek bile, Allah’ı inkar edenlerin ve şirk koşanların Cennete girmesini kolay kolay kabul etmek ve bunun üzerine tez geliştirmek neredeyse imkansız. Hal böyle olunca diyelim yukarıdaki örnekteki kadın Allah’a inanmayan birisi olsun. İçersindeki toplumda Allah’ı inkar etmek yaygın bir inanış olsun mesela. Kadın, zaten içinde yaşadığı ağır şartlar nedeniyle başına gelmeyen kalmıyor, bir de bunun üstüne biz ondan doğru yolu bulmasını istiyoruz. Yani tüm sıkıntılarında başını kaldıracak, kendi toplumunun etkisinden kendini kurtaracak, arayıp düşünecek de bir yerlerde İslam diye bir şeyin varlığından haberdar olacak da ondan sonra onu kabul edecek. Neredeyse imkansız ve istenmesi yine şefkat kavramının dışında? Yani sen o kadar kötü şartlar altında yaşamasına müsaade et; ondan sonra

neden beni bulamadın diye bir de üzerine ceza ver? Mantıklı gelmiyor. Bunun mantıklı bir açıklaması var mı? Bu ülkede bu tür sorular sıklıkla soruluyor. Bu insanlara nasıl cevap verebiliriz?"

Allah'ı anlamak hayatın bir zorunluluğudur. Ve bu zorunluluk Cennete gitmekten öte, bu dünyada yaşamak için lâzımdır! Bundan hiç kimse kaçamaz! Hiç kimse bu ihtiyacı kafa fenerinin sorularıyla yok sayamaz! Ne ateisti, ne inançsız, ne dinsizi, ne kâfiri, ne şusu, ne busu!

Çünkü sen kimin malısın kardeşim? (Sorum size değil; sizin muhatap olduğunuz kimselere) Senin ustan, üreticin, yaratıcın, mimarın, var edicin kim? Senin, üzerinde yaşadığın bu sonsuz topraklar, dağlar ve taşlar, bu dünya, bu kâinât kimin?

Hayatın problemleri olacaktır şüphesiz. Problemsiz bir hayatı kim yaşamış? Peygamberler de, büyük insanlar da, büyük yerlere gelen insanlar da önlerine gelen problemleri aşarak bu yerlere gelmişler. Hayatın kanunu bu. Hayattan vazgeçmek yok. Sabırdan vazgeçmek yok. Allah'tan vazgeçmek yok.

Hayatın tüm problemlerinin altından kalkacak güç yine inançta vardır, Allah'a sığınmakta vardır, Allah'ın şefkat ve merhametinde vardır. Peki, buna karşılık; inançsızlıkta ve ateistlikte bir çözüm bulabiliyorlar mı? Buldular da biz mi reddettik? Buyursunlar, söylesinler!

Allah zâlim değildir, mutlak adâlet sahibidir. İnsafsız değildir, sınırsız merhamet sahibidir. Duyarsız değildir, sonsuz şefkat sahibidir. Kör değildir, hadsiz basîret sahibidir. İlgisiz değildir, eşsiz rikkat, duyarlılık ve yumuşaklık sahibidir. Görgüsüz değildir, benzersiz incelik ve rububiyet sahibidir. Kaba değildir, hudutsuz zerâfet sahibidir. Saygısız değildir, sınırsız nezâket sahibidir. Yüzde bir bile kötü değildir, yüzde yüz iyilik sahibidir.

Allah'ın hadsiz şefkatini, âlemlere ve hattâ o ateistlere de rahmet olarak gönderilen Peygamber Efendimiz (asm) bakın nasıl anlatıyor:

Günün birinde Resûl-i Ekrem Efendimizin (asm) huzuruna bir takım esirler getirilmişti. İçinde kadınlar ve çocuklar da vardı. Peygamber Efendimiz (asm) bir de ne görsün... Baktı ki, esirler içinde bir kadın çocuğunu kaybetmiş, aklını kaybetmişçesine, deli olmuşçasına sağa sola koşuyor, çocuğunu arıyor. Bir çocuk

gördüğünde alıp kokluyor, öpüyor, kucaklıyor, bağına basıyor, emziriyor; sonra bırakıyor ve ağlayarak tekrar kendi çocuğunu aramaya koyuluyor.

Resûlullah Efendimiz (asm) yanındakilere buyurdu ki:

“Şu kadının çocuğunu ateşe atacağını düşünebilir misiniz?”

Ashab-ı Kiram (ra):

“Hayır yâ Resûlallah! And olsun ki atmaz!” dediler.

Resûlullah (asm):

“Allah kullarına bu kadının çocuğuna olan şefkatinden çok daha, çok daha merhametlidir.”(1) buyurdu.

O Bangladeş’li kadını falan geçiniz siz. O kadında sağlam inanç vardır. Allah’a inanır, Allah’a sığınır ve Allah onu korur. O ateistler kendilerine baksınlar. Allah onlara az mı nimet vermiştir? Diğer insanlara verdiği nimetleri onlardan esirgemiş midir? Allah onlara gün yüzü göstermemiş midir? Elleri mi yoktur, ayakları mı eksiktir, gözleri mi kördür, kulakları mı sağırdır, akılları mı işlemiyor, kafaları mı çalışmıyor, beyinleri mi durmuş? Allah onları atmış mı, itmiş mi, rahmetinden kovmuş mu, Cehennemine doldurmuş mu?

Allah’ın onları Cehenneme atacağı, cezâlandıracağı ve Cennetine almayacağı gibi peşin bir hükme nereden ve nasıl varıyorlar? Allah’ı neden kötü biliyorlar? Allah’ı neden anlamıyorlar? Allah hakkında neden, neden, neden sû-i zan sahibidirler?

Allah hakkında neden hüsn-ü zan yapmıyorlar? Allah’ı iyi bilmek çok mu zor? Allah’ı iyi bilmek için her nefes kullandıkları ve faydalandıkları yerlere ve göklere bakmak, kendilerine ve Allah’ın verdiklerine bakmak yeterli değil mi? Allah’ı kötü bilmek için hangi sebep var?

Unutmasınlar; Allah diyor ki: “Ben kulumun iyi zannı yanındayım!”(2) Yani, “kulum beni nasıl tanırsa, onunla öyle muâmele ederim. Beni iyi bilirse, iyilik yaparım. Beni affedici bilirse, affederim. Beni merhametli bilirse merhamet ederim. Bana sığınırsa korurum.”

Allah kullarına dert verdiği gibi, ateistler beğenmiyor ama, sabır da verir, dert çekecek güç de verir, kuvvet ve kudret de verir, çâre ve devâ da verir, ümit de verir ve sonsuz rahmet kapısını da açar, Cennetine de alır.

Onlara, Bedüzzaman Hazretlerinin dediği gibi, şunu hatırlatın: “Allah’ı bulan neyi kaybetmiş? O’nu kaybeden neyi bulmuş?”

Dipnot:

(1) Riyâzu’s’Sâlihîn, 417;

(2) Buhârî, Tevhid, 15; Tirmizî, Tevbe, 1